

Pokoj a dobro

Založené 1999 Číslo 6 | Ročník 7 | 12/2005

Katolícky časopis farnosti Markušovce

*Traja
králi
strana 3*

*Putujem ulicami
svojej duše
strana 6-7*

*Vianoce
už prišli
strana 8*

Cirkev s pokojom pozerá do budúcnosti

A sú tu opäť Vianoce a opäť sa blíži Nový rok. Je to čas bilancie, ale i čas túžob a nádeje.

V roku 2005 sme toho v cirkvi prežili veľmi veľa a boli to historické udalosti. Na jar si Pán života a smrti povolal do večnosti pápeža Jána Pavla II. a na televíznych obrazovkách sme po prvý raz videli pohreb pápeža i začiatok voľby nového pápeža v Sixtínskej kaplnke vo Vatikáne. Boli sme plní očakávania, kto sa stane novým nástupcom apoštola Petra. Potom sme pozorovali, ako prežíva mládež celého sveta stretnutie s novým pápežom Benediktom XVI. v Kolíne nad Rýnom. Napokon sme prežívali národný Eucharistický kongres, na ktorom pápeža zastupoval slovenský kardinál Jozef Tomko v úlohe pápežského legáta. Bolo toho skutočne dosť, čo mohlo oživiť i posilniť našu vieru. Avšak boli tu aj všedné dni naplnené každodennými radosťami, ale i starosťami a bolesťami.

Žijeme už pätnásť rokov v demokracii. My, ktorí sme zažili aj komunistický režim, sme si mysleli, že v demokracii to bude slobodnejšie a teda akosi prirodzene ľahšie. A ono je to skutočne tak, je to slobodnejšie, ale či aj ľahšie? Nepredstavovali sme si, že so slobodou ide aj zodpovednosť, vynaliezavosť, pracovitosť, slušnosť. Kedysi sme sa čudovali, ako mohli padnúť prví ľudia v raji, ako mohli zneužiť svoju slobodu. Dnes to už vie-

me. Sloboda je pre človeka, je to jeho právo, ktoré dostal od Boha, ktorý nás stvoril ako slobodných, a preto iba ten človek požíva svoju ľudskú dôstojnosť, ktorý je slobodný. Ale zistili sme, že sloboda je pre človeka aj veľkým pokušením, že toto pokušenie láka človeka, aby svoju slobodu zneužil na páchanie zla. Do medziludských vzťahov vstúpili závisť, nenávisť, intrigánstvo, neúprimnosť, jedným slovom zneužívanie človeka človekom pre zistiť a sebecké záujmy. Toto všetko bolo aj kedysi pred rokom 1989, len vtedy sa hovorilo lži o iných veciach, napríklad o blahobyte v Sovietskom zväze, o hospodárskych úspechoch socialistických krajín a komunistickú stranu sme oslavovali ako pána boha na prvomájových alebo lampiónových sprievodoch a prevolávali jej na slávu. Je priam neskutočné, ako môže lož zotročiť človeka. Platilo to vtedy a platí to aj dnes.

V mnohom nás rok 1989 zaskočil, v mnohom nás našiel nepripravených.

Ale myslím si, že dnes sme už trochu dozreli. Treba prestať lamentovať a spoliehať sa na iných, respektíve len na iných. Štefan Hríb nedávno v Levoči položil otázku: „Máme sa naozaj zle? Je našim cieľom dobehnúť Západ?

Traja králi, Tom Yendell (malované nohami)

A načo? Máme strechu nad hlavou, máme čo jesť a do čoho sa obliecť? Kto chce vidieť ozajstnú biedu, nech ide do Afriky...“ Ale na druhej strane je pravda, že sme boli zvyknutí na plnú peňaženku a prázdne regály a že dnes je to naopak, že sú plné regály, avšak dobre si musíme zväžiť, čo kúpime a všetko, čo chceme, si nemôžeme kúpiť! Dnes je pravda, že kto užíva alkohol a fajčí, zruinuje vlastnú rodinu. Sloboda nás núti k „šporovlivosti“, zodpovednému životu, vynaliezavému životu a pracovitosti. Toto sú tvrdé podmienky pre slušný život v slobode.

Do roku 2006 si vyprosujeme od Pána Boha dar viery a dôvery v budúcnosť človeka, lebo Boh povoláva človeka k nádeji večného života. Veľmi oceňujem slová nového pápeža, ktorý povedal, že „cirkev s pokojom pozerá do budúcnosti.“ V časoch nepokojov, vtáčích chrípkov, epidémií, zemetrasení, vojen... „cirkev s pokojom pozerá do budúcnosti“. Tento pokoj pramení v nádeji večného života, kam nás Boh pripravuje a povoláva. Kresťanstvo nie je len o tomto tuzemskom svete, ale aj o „budúcom svete“ v kráľovstve nášho nebeského Otca.

Ján Duda

editoriál

Zaiste sú už izby upratané, vianočné pečivo upečené, hudobné nahrávky s koledami oprášené. Vianočný stromček upevnený v stojane, ozdoby, lamety, mikulášikovia, zvončeky... Všetko na svojom mieste. Jednoducho vianočný poriadok a dekorácia sú prichystané na najmilšie sviatky roka. Tie na nás silno vplývajú a mali by hlavne pozitívne formovať náš charakter. Zvlášť adventná príprava predtým.

Ale ruku na srdce, čo všetko nás ešte formuje, respektíve deformuje? V neposlednom rade aj módné trendy, ktoré sa valia zo všetkých strán. Na tom by nebolo nič zvláštne, keby si však Slovák vedel vyberať. A na to nepotrebuje nič iné, len svoj zdravý úsudok a vyčibrený cit pre krásno.

Obdobie pred Novembrom 89 nenaučilo ľudí vyberať si. Nebolo totiž z čoho. Otvorené hranice spôsobili, že sa mnoho ľudí ešte stále nevie nabažiť toho, čo doposiaľ nebolo. Bez ohľadu na vkus a estetiku. A tak si bezhlavo kupujeme predmety, ktoré v konečnom dôsledku ani nepotrebuje, ale... má ich aj kolegyňa z práce a už aj susedia a vraj to teraz „letí“. Takže sa tým treba tiež obklopiť. A tak si nosíme zo susedných štátov všeličo. Umelé stromčeky s motívom jesenného lístia, tancujúce umelé kvety, cedulky na dvere s rôznymi nápismi... Hlavne, že je to lacné. A keď si zakúpite dva, dostanete tretí zdarma. Kladiem si otázku, načo mi budú tri rovnako škaredé nezmyselné predmety? O vkuse či estetike nehovoriac. Tohtoročným hitom bol vraj umelohmotný bocian, veľký hnedý slimák a zelená žaba, ktoré sa „vhodne“ umiestnia do záhrady. Došlo

to až do takých rozmerov, že strácame nielen zmysel pre krásu, ale už aj súdnosť nad sebou. Čo symbolizujú napríklad dva betónové levy na stĺpoch pred novým rodinným domom? To, že niekto obľubuje gýče, je v podstate každého osobná vec. Skôr mi je smutno z toho, keď veci „kradnú hodnoty“. Názorným príkladom bola moja skúsenosť z prechádzky mestom. Prezerala som si vianočné výklady. Boli všelijaké a našlo sa v nich všeličo. Od pohybového sa mikuláša cez moderné betlehemy, v ktorých Ježiško dvíha ruku – samozrejme na baterky až po lietajúce hviezdy. V nedom úžase som však zastala pred jedným z nich. Za sklom boli vianočne vyzdobené záchodové misy! Kam smeruje ľudský zmysel pre krásu a estetiku? Hoci mi bolo povedané, že „čo je na tom, veď tieto výrobky obchod naozaj ponúka. Čo mal teda majiteľ vyzdobiť?“ Po takomto argumente som ostala v nemom úžase druhýkrát. Časť nášho mozgu zostala po Novembri ešte nerozvinutá. Tá, v ktorej sa cibri tvorivosť. To zvládnu tí, ktorí majú v sebe jasno, nenechajú sa ovplyvňovať hysterickou vlnou módy a vypestujú si svoj vlastný štýl. Menej pritom býva niekedy viac.

Milí farníci, prajem nám všetkým, aby sme cez všetky tie veci, ktoré sme si pred Vianocami doma nazhromaždili, videli to podstatné, kvôli čomu ich slávime.

Požehnané sviatky vyprosuje Monika Hodnická

zdravotnícke okienko

Vianoce v nemocnici

Milí čitatelia, v tomto vianočnom čase som sa rozhodla pre vianočno – zdravotnícku tému. V nemocnici som strávila už niekoľko vianočných sviatkov. Zväčša na mňa ako slobodnú pripadol Štedrý deň a zároveň aj noc. Štedrovečerné služby v nemocnici sú výsadou začínajúcich lekárov. Aj moja prvá vianočná a nezabudnuteľná služba v kariére bola štedrovečerná. Vskutku bola rušná a zaťažková. Ako to už býva zvykom, je snahou preložiť všetkých ťažkých pacientov na Vianoce čo najskôr na špecializované pracovisko. Aj do mojej prvej služby mi na Štedrý deň preložili z neďalekej pôrodnice ani nie kilového novorodenca, ktorý sa narodil predčasne. Tieto deti majú nezrelé pľúca, preto majú problémy s dýchaním a neraz za nich musia dýchať niekoľko týždňov prístroje. Takúto maximálnu liečbu potreboval aj môj malý štedrovečerný pacient. Moja staršia a skúsenejšia kolegyňa mi cez deň pomáhala, ale v noci sme už zápasili s malým pacientom len so sestričkami. Dieťa nad ráno zomrelo. Prehrali sme svoj prvý veľký zápas. Keď sa spätne pozerám na kvalitu

prístrojov a liekov, ktoré sme vtedy mali k dispozícii, možno povedať, že sme viac robiť nemohli. Ale spytovanie svedomia lekára po každom takomto zápase nechýbalo a nebolo vôbec jednoduché. Aj na prehrách sa človek učí.

Budete prekvapení, ale u detí sa na Vianoce nestretávame ani tak s prehltnutými či vdýchnutými rybami kostičkami, ale búrskymi orieškami. Je to moderná choroba vianočného času. V ambulancii zakúšame inváziu pacientov hlavne v dopoludňajších hodinách Štedrého dňa. Všetci chcú byť ošetrení čo najskôr, aby mohla byť večer rodina už pospolu. Na oddelení chcú byť zase všetci vyliečení do štedrovečerného rána, aby mohli ísť domov k rodine. Podvečer si už potom vydýchnem aj ja. Spolu s kolegami a sestričkami si posedíme pri modifikovanom štedrovečernom stole, na ktorom nechýba kapustnica a vianočné koláčiky. Večerné telefonáty s rodinami a priateľmi aspoň trochu navodia blízkosť a teplo vianočného rodinného krbu. A polnočnú si vypočujem v rádiu, alebo prežijem pri televízii, ak mi to pacienti dovoľia, lebo do rána ostáva ešte niekoľko hodín.

Nasledujúce ráno odchádzam z nemocnice unavená, ale s pocitom dobre vykonanej práce, s túžbou v srdci prežiť v pokoji a láske zvyšok vzácneho vianočného času. Mojim súkromným vianočným želaním je, aby takýchto sviatočných vianočných dní bolo v nemocnici aj počas roka čo najviac.

Prajem Vám šťastné, pokojom a láskou naplnené Vianoce s Kristom v srdci.

MUDr. Jana Virčíková

Traja králi

Gašpar, Melichar a Baltazár

Sviatok Zjavenia Pána, ináč nazývaný aj sviatok Troch kráľov, patrí medzi obľúbenú slávnosť. Aj keď je slávený na konci vianočného obdobia akoby v tieni vianočných sviatkov, aj keď udalosti Zjavenia Pána sú zahalené rúškom tajomstva, predsa majú obrovský význam a nesú v sebe obrovské poslanstvo a symboliku.

Človek sa vybral hľadať pod vplyvom zvláštneho nebeského úkazu mesiáša, ktorý bol predpovedaný Bohom už v raji. Evanjelista Matúš opisuje túto udalosť informáciou o tom, že mudrci z východu prišli do Jeruzalema s otázkou, kde je ten novonarodený židovský kráľ, pretože videli jeho hviezdu. Hviezda svietiaci na tmavej oblohe je symbolom duchovného svetla, ktoré preniká temnoty. Boh chce do tmy hriechu a zloby vniesť jas pravdy. Posiela hviezdu ako znamenie, aby ukázala svetu Božieho Syna, sľúbeného mesiáša. Svetlo hviezdy pre mudrcov neznamena konečný objav, ukazujú len smer ďalšieho hľadania.

Mudrci prišli z východu. Sväté Písmo neuvádza presne odkiaľ. Nevieme ani to, koľko ich bolo. Podľa počtu darov, ktoré priniesli, usudzujeme, že boli traja. Zdá sa, že patrili do vyššej spoločenskej vrstvy. Svedčia o tom nielen bohaté dary, ale aj rozruch, ktorý spôsobili príchodom do Jeruzalema.

Aj samotný Herodes ostal rozrušený. Starocirkevný výklad z 5. storočia, berúc do úvahy počet darov a ich vysokú hodnotu, definitívne tvrdí, že traja mudrci boli zároveň aj kráľmi. V 8. storočí im priradili aj mená: Gašpar, Melichar a Baltazár. Títo vošli do domu, uvideli Ježiša, padli na tvár a klaňali sa. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. (Porov.: Mt 2, 11)

Zlato sa pokladá za najvzácnejší lesklý kov, ktorý je odolný aj voči

Klaňanie sa Mudrcov, Jacopo Bassano

vysokej teplote, kyselinám či hrdzi. Preto sa stáva symbolom nemennosti, večnosti a dokonalosti. Pre svoju farbu je zlato tiež symbolom nebeského svetla, čo v duchovnom význame môže znamenať poznanie. Lesk tohto kovu vzbudzuje slávnosť a odlesk večnej slávy v nebi. Biblia ho veľmi často spomína. Napríklad na arche zmluvy boli dvaja tepaní anjeli alebo Šalamúnov chrám bol celý ozdobený zlatom. Zlato sa čistí v ohni, čo je symbolom utrpenia, ktorým prechádza človek, aby sa očistil. Cirkevní Otcovia sa pozerajú na zlato ako na symbol kráľovstva. Tým, že mudrci darujú Vykupiteľovi zlato, uznávajú ho za svojho Kráľa a Pána celého sveta. V kresťanstve zlato symbolizuje najdôležitejšiu zo všetkých čností – lásku.

Myrha je síce voňavá, ale zároveň chuťovo horká živica získavaná z rôznych druhov stromov a krov. Rastie najviac v južnej Arábii a vo východnej Afrike. Egypťania používali tieto živice pri mumifikovaní a balzamovaní faraónov. Rimanovia využívali tekutinu z rozpustenej živice ako prísady do parfumov. Ale vo všetkých krajinách mala svoj veľký význam hlavne pri náboženských kultoch. Bola obľúbená predovšetkým pre svoju príjemnú vôňu i hojivé či liečivé účinky. Sväté Písmo hovorí o myrhe ako o vzácnej veci. Kresťania už od začiatku používajú myrhu veľmi často. Tak ako sa šíri príjemná vôňa hoci aj z horkej myrhy,

tak tam, kde žije kresťan, by malo tiež cítiť príjemnú vôňu Kristovu hoci aj za cenu veľkého úsilia.

Zvyk používať kadidlo ku kultovým účelom nachádzame takmer u všetkých národov. Kadidlo bolo známe a používané pri kultových rituáloch v Egypte už 2500 rokov pred Kristom. Vystupujúci dym z kadidla nad mŕtvym telom nepripomínal len modlitby pozostalých, ale aj jeho dušu vystupujúcu do neba. Rimanovia tým vzdávali úctu svojim cisárom. Kresťania spočiatku kadidlo zakazovali, pretože príliš pripomínalo kult pohanských božstiev a kult cisárov. Ale už od 4. storočia sa začalo používať pri pohreboch. Neskôr, v 9. storočí, sa používalo už pri všetkých liturgických úkonoch. Vystupujúci dym symbolizuje smerovanie našich modlitieb k Bohu. Vôňa kadidla má odháňať vplyv zlého ducha.

Mudrci nás svojím správaním učia, ako by mala vyzeráť každá naša návšteva Božieho domu. Nestačí vojsť do domu Božieho, nestačí sa len klaňať Bohu, ale je potrebné so sebou priniesť i dar. Jeden môže priniesť dar zlata, almužny, niečo, čím pomohol, alebo mieni pomôcť. Iný môže priniesť myrhu sebazáporu. Ďalší zas môže priniesť kadidlo modlitby za tých, ktorí sú chorí na tele alebo na duši.

Valentín Kokoruďa
(Použitá literatúra: Studený J.: *Kresťanské symboly*. Olomouc, 1992.)

Sociálna náuka Cirkvi

Veľmi často počujeme aj z úst veriacich slová: „Nech sa cirkev nemieša do politiky“. Napokon, nerobím si ilúzie a viem, že ak sa kňaz v kostole vyjadrí k veciam verejným, iba málokto z veriacich sa nad tým, čo povedal, seriózne zamyslí a ešte menej ich zoberie vážne. Nekladím si teraz úlohu presvedčiť vás, že by ste sa mali zmeniť. To skutočne ostáva na vás samých a na vašom svedomí. Ja vás len chcem informovať, že existuje niečo také ako „sociálna náuka cirkvi“.

Úloha kresťana

Ak si niekto myslí, že kresťan sa má len modliť, spovedať, chodiť na sv. omše a všetko ostatné, čo je svetské, sa ho netýka, ten žije vo veľkom omyle. Áno, je pravdou, že kresťan sa má modliť, spovedať, chodiť na sv. omše a prijímať eucharistiu – to všetko je veľmi dôležité pre jeho život s Bohom. Avšak okrem toho má povinnosť duchom Kristovho evanjelia vplývať na veci tohto sveta!!! Túto povinnosť som si nevymyslel ja, nevymyslel ju ani Svätý Otec, ani biskupi. Ona vyplýva zo samej podstaty našej kresťanskej existencie, z toho, že sme prijali krst a stali kresťanmi. Totiž kresťanmi nie sme iba vtedy, keď sa modlíme, iba keď sme v kostole, iba keď sa spovedáme... Kresťanmi sme aj vtedy, keď sme v zamestnaní, škole, pri volebných urnách, aj vtedy, keď robíme kariérneho politika alebo riaditeľa bankovej inštitúcie. Kto si myslí, že je katolíkom v kostole a občanom mimo kostola, ten žije v omyle: aj v kostole je katolíkom i občanom a taktiež mimo kostola je občanom i katolíkom. Nedá sa žiť rozpolteným životom, že niekedy som občanom a inokedy katolíkom podľa okolností alebo podľa toho, čím práve chceme byť.

Preto Katolícka cirkev múdro poučá svojich veriacich aj v tom, ako byť dobrým veriacom občanom aj mimo kostola a práve o tom pojednáva „sociálna náuka cirkvi“. V apríli 2004 vydala Pápežská rada pre spravodlivosť a pokoj knihu pod názvom „Kompendium sociálnej náuky cirkvi“.

Sociálne učenie pápežov

V roku 1892 pápež vydal Lev XIII. encykliku o robotníckej otázke pod názvom „Rerum novarum“ (slov. nové veci), v ktorej sa zastal robotníkov a dovoľával sa pre nich spravodlivej mzdy za ich prácu. V roku 1929 pápež Pius XI. v encyklike „Quadragesimo anno“ (40 rokov od Rerum novarum)

opäť sa zastal robotníkov v otázke ich spravodlivej mzdy za ich prácu. Zároveň v tejto encyklike nachádzame nový prvok: princíp solidarity, ktorý znamená, že nesmieme chudobných a postihnutých ponechať ich vlastnému osudu, ale máme zmobilizovať svoje sily a pomôcť im zbierkou, milodarmi, materiálnou pomocou... Lebo pred Bohom nie sme zodpovední len za seba, ale aj za iných. Ďalšie sociálne encykliky vydali pápeži Ján XXIII., Pavol VI., Ján Pavol II. Sú to všetko vzácne dokumenty, ktoré dokazujú, že cirkev a kresťania nesmú nechať veci tohto sveta napospas ich osudu, ale je ich úlohou vplývať a formovať ich kresťanským duchom a kresťanským postojom i činmi.

Kde sa majú kresťania angažovať?

Kompendium sociálnej náuky cirkvi podrobne hovorí, kde sa majú kresťania predovšetkým angažovať. V prvom rade máme brániť dôstojnosť ľudskej osoby proti všetkým prejavom znevažovania jej dôstojnosti. To znamená proti všetkým druhom moderných otroctiev: alkoholizmus, drogová závislosť, prostitúcia, pornografia, organizované zločinecké skupiny, obchody s ľuďmi (so ženami a deťmi), brániť právo na život proti potratom, vraždám, eutanázii, kupčeniu s ľudskými orgánmi a podobne. Treba brániť dôstojnosť človeka vo všetkých oblastiach spoločenského života nevynímajúc ani výber politikov pri voľbách do parlamentu či samospráv.

Ďalšou oblasťou je rodina. Je povinnosťou kresťanov napomáhať rodine a chrániť ju proti rozvodom, zvrátenostiam v psychosexuálnej oblasti, napomáhať jej v oblasti výchovy mladej zdravej generácie, pomáhať manželom, aby mali dôveru odovzdávať život. Kresťania si majú vážiť a ctíť každú stotočnú ľudskú prácu a každú má mať spravodlivú mzdu za

Pápež Lev XIII., ktorý vydal prvú encykliku o robotníckej otázke „Rerum novarum“ (slov. Nové veci)

svoju prácu, chrániť životné prostredie a napokon Compendium spomína, že cirkev má nielen právo, ale i povinnosť „hovoriť“ aj do politického života tak, aby to bolo v prospech spoločného dobra ľudskej komunity.

Predstavte si, že cirkev nie je spokojná iba s tým, či chodíte alebo nechodíte do kostola na svätú omšu, či sa modlíte alebo nie. Ona sa mieša aj do toho, či sypete smeti do kontajnera alebo či znečisťujete potok, mieša sa nielen do toho, čo dávate milodary, ale aj do toho, či dávate spravodlivú mzdu, mieša sa do toho, či stotočne pracujete, alebo či chcete plat zadarmo alebo za nekvalitnú prácu, mieša sa do toho, či volíte alebo nevolíte tých správnych politikov, mieša sa do práce politikom, či vykonávajú svoj mandát v prospech spoločného dobra ľudskej komunity.

Vedeli ste o tom?

Áno, toto je sociálna náuka cirkvi, toto je ohlasovanie evanjelia kresťanmi vo svete. Vedeli ste, že je to práve tak? Vedeli ste, čo máte robiť, ako máte ohlasovať evanjelium vo svete? Ešte stále ste presvedčení, že cirkev to je iba kostol? Ešte stále si budeme myslieť, že keď dáme v kostole milodar na charitu a pôjdeme na sväté prijímanie, že sme urobili všetko, čo od nás cirkev požaduje? Lebo skutočnou úlohou biskupov a kňazov je poučovať a posväcovať veriacich a úlohou veriacich je poučovať a posväcovať veci tohto sveta tým, že budú žiť a konať ako kresťania.

Ján Duda

Vianoce a ich prežívanie v liturgii

Vianočné sviatky sú ovenčené kúzlom, ktoré hlboko pôsobí nielen na dušu dieťaťa, ale i na dospelého človeka. Toto kúzlo nachádzame v ľudových zvykoch, ale prejavuje sa rovnako i v liturgických slávnostiach.

Spasiteľov príchod na svet slávi Cirkev dvoma sviatkami: sviatkom Narodenia Ježiša Krista (25. decembra) a sviatkom Zjavenia Pána (6. januára). V oboch sviatkoch sa oslavuje to isté tajomstvo narodenia Pána, ale v dvojakom ponímaní. Pán Ježiš má v jednej osobe dvojakú prirodzenosť: ľudskú a božskú.

Kresťanský Západ viac pozoroval pri oslave narodenia Pána ľudskú stránku, Východ zase božskú. Preto na Západe vznikol sviatok Narodenia Pána ako pamiatka vtelenia Božieho Syna; Východ svojím sviatkom oslavoval božskú prirodzenosť novonarodeného Ježiša.

Tajomstvo Vianoc je vyjadrené pravdou: Syn Boží sa stal človekom. Cirkev na Západe kládla dôraz viac na druhú časť tejto pravdy, (stal sa človekom), kým na Východe pozorovali viac pojem (Syn Boží).

Toto dvojaké chápanie Vianoc vyrástlo vlastne z dvojakého liturgického smeru Cirkvi. Západná liturgia rada vidí v Ježišovi Kristovi črty ľudské, východná zasa prízvukuje bož-

skú prirodzenosť a kráľovskú hodnosť Spasiteľa. Orientálny typ kráľa ako neobmedzeného panovníka v sláve a nádhere, akú len Východ mohol vytvoriť, stal sa vhodným obrazom Krista-Kráľa vo východnej liturgii.

Rozličný postoj k osobe Spasiteľovej nie je výplodom rozkolu. Bol on už dávno predtým, kým ešte Západ a Východ žili v príkladnej zhode v jednej Cirkvi. Tam sa nádherne vzájomne doplňovali. Pozorujeme to veľmi výrazne najmä pri oslave narodenia Pána: Západ a Východ si svoje sviatky jednoducho vymenili. Západ prevzal sviatok Zjavenia Pána (Troch kráľov, Epifániu) a Východ sviatok Narodenia Pána (25. decembra). Takto vznikli v celej Cirkvi dva sviatky na oslavu narodenia Ježiša Krista. Hierarchicky vyšší stupeň si však Epifánia ponechala i na Západe.

Pozorujme však naše liturgické oslavy. Podstatu vianočnej liturgie pochopíme najlepšie, keď ju pozor-

jeme pod zorným uhlom tajomstva: Kristus Kráľ a jeho Nevesta – Cirkev. Potom vianočné obdobie vyjadruje myšlienku: Kristus Kráľ prichádza, aby slávil svadbu s Nevestou – Cirkvou.

Spasiteľ prichádza na svet, prichádza vykúpiť ľudstvo. Prichádza Kráľ, aby oslobodil svoj ľud. Ale aby ľudia mali väčšiu dôveru k nemu, skladá zo seba ozdoby kráľovskej hodnosti (zakrýva božskú prirodzenosť) a berie na seba rúcho žobráka (prirodzenosť ľudskú). Nie je to len fráza: pozorujme len krajnú chudobu okolo novonarodeného Božieho Syna. Pravda, pri narodení Ježiša Krista nachádzame veľa kráľovského a božského (spev anjelov, poklona troch kráľov). Preto staviame vedľa seba dva sviatky:

1.Sviatok Narodenia Pána: Kráľ prichádza v rúchu žobráka;

2.Sviatok Zjavenia Pána: Kráľ prichádza v sláve božstva.

Pred Vianocami sme sa štyri týždne pripravovali na čo najdokonalejšiu oslavu tajomstva narodenia Ježiša Krista. Nevesta – Cirkev, ktorá sa v liturgii často znázorňuje obrazom dcéry sionskej alebo mestom Jeruzalemom, očakáva svojho Ženicha – Krista Kráľa. V tomto duchu sa pripojme aj my k nej.

Ku kresťanským tradíciám Vianoc neodmysliteľne patrí aj požehnávanie domov

Radomír Bodziony

Putujem ulicami svojej duše

Po skončení Základnej školy v Markušovciach chcela študovať reštaurátorstvo.

Absolvovala však Cirkevné gymnázium v Levoči.

Teraz študuje muzeológiu na Univerzite Matej Bela v Banskej Bystrici, neskôr sa chce venovať histórii.

Maľuje, píše poéziu a prózu.

Nedávno vydala svoju prvú knižočku s názvom *Prosba*.

Devätnásťročná **Miroslava Janíčková**

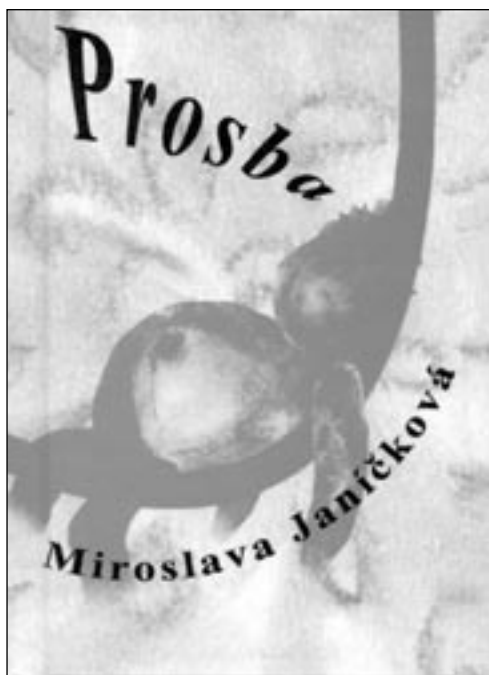
Prečo kniha?

Už od 5. ročníka ZŠ som si písala básničky. Nazbieralo sa ich dosť. Rodina ma povzbudzovala, aby som to dala nejakú dokopy. Keď som zaplnila 5 zošitkov, dozrelo vo mne rozhodnutie vydať knižočku. Chcela som sa prihovoriť ľuďom...

Ako to celé začalo?

V jedno ráno som náhodne počula v rádiu reláciu o mladých spisovateľoch. Zaujalo ma rozprávanie mladého muža, ktorý vydal svoju prvú knihu a rozprával o nej.

Nadchlo ma to, a tak som napísala do rádia, poprosila som o radu, ako mám postupovať. Poradili mi, na koho sa mám obrátiť.

Predná strana obalu knihy *Prosba*

A tak začal isto náročný proces.

Presne tak. Dávala som dokopy texty. Grafika knihy sa robila takmer pol roka a najťažšie sa zháňali peniaze. Oslovení sponzori neprejavili záujem so zdôvodnením, že básne nemajú budúcnosť. Keď sa napokon peniažky našli (a tým by som sa chcela sponzorovi poďakovať), knižku vydali vo Vydavateľstve Michala Vaška v Prešove a distribúciu som si zabezpečovala sama.

Tvoja knižka pripomína svojou formou *Rufusove Modlitbičky*. Vlastné ilustrácie, striedanie básní a úvah.

Pôvodne som chcela vydať len knižku próz. Mala som ju v samostatnom zošite. No neskôr som sa rozhodla pre túto formu. Niektoré myšlienky viem lepšie vyjadriť podrobne – prózou, iné vo veršoch. No a ilustrácie sú samozrejme moje.

Samozrejme?

Maľovanie je moja veľká záľuba. Už od 6. triedy som mala silnú vôľu a chuť maľovať. A tak som začala navštevovať umeleckú školu. Počas štyroch rokov som stihla absolvovať osem rokov, teda dva ročníky naraz. Absolvovala som prvý stupeň a z druhého stupňa len dva roky. Skončila som kvôli matematike, ktorá bola na gymnáziu náročná a musela som sa jej viac venovať.

Najčastejšími motívmi v knižočke sú láska, Láska, Človek, prosba.

Láska má rôzne podoby – láska rodičovská, medzi súrodencami, partnerská, láska v medziľud-

Mirka Janíčková

ských vzťahoch. Kniha je venovaná nielen zaľúbeným, chcela som, aby oslovila mladších aj starších.

V textoch sa láske prihováraš.

Lásku vnímam ako osobu, ako skúsenosť. Rozprávam sa s ňou a rozprávam to Človeku.

Prosím Človeka, aby neodsudzoval lásku, bez toho, aby ju spoznal. Človek, ktorý má v srdci lásku, nemôže byť zlý.

Vela sa hovorí o morálnom úpadku dnešnej mládeže. Vnímaš to takisto?

Myslím si, že nie je horšia, ako bola mládež predchádzajúcich generácií. Je však oveľa viac ovplyvnená dobou, ktorá nedovoľuje dávať skutočné city príliš najačo. Ak sa človek prejaví možno viac, ako by mal, môže to byť zneužitie.

Dnešná mládež dáva najavo to, čo chcú iní. Vplyv médií, kamarátov a okolia, v ktorom žijú, je silný. Rozhodujúca je aj výchova v rodine

Mladí nevedia, čo so sebou. Nemyslím si, že sú zlí, len hľadajú a potrebujú nájsť zmysel a cieľ života.

Čo ťa v živote ovplyvňuje?

V prvom rade moja rodina – stále som mala a mám podporu najbližších. Aj v mojich aktivitách. Je to perfektné. Potom je to môj snúbenec, ktorému je kniha venovaná. No a v neposlednom rade moji priatelia. Aj pri písaní mojich textov mi pomáhajú svojou kritikou. Ovplyvnilo ma aj navštevovanie cirkevného gymnázia a trávenia voľného času po vyučovaní.

Poniektoí rovesníci zo štátneho gymnázia odchádzali po škole väčšinou do baru. Pravdaže aj my sme sa stretávali, no my sme nepotrebovali cigarety, alkohol či marihuanu.

Akú úlohu hrá Boh v tvojom živote?

Vnímam ho ako moje svedomie. A to je veľmi dôležité. Všetko v mojom živote je ovplyvňované vierou cez moje svedomie – moje písanie a maľovanie, rodina, vzťah so snúbencom, kamarátmi. Myslím si, že veriaci človek dokáže viac.

Máš život pred sebou, čo od neho očakávaš?

Veľmi veľa. Najdôležitejšie v mojom živote je mať pokojnú, šťastnú rodinu, veľa detí, byť príkladnou manželkou a matkou. Študujem to, čo ma baví a chcem v tom pokračovať.

Chystáš sa v pomerne mladom veku vymeniť slobodný život za manželský. Dnešná doba takýmto rozhodnutiam nepraje.

Názory sú rôzne, skúsenosti mám pozitívne aj negatívne. Mať rodinu je veľmi zodpovedná vec, no ja nepochybujem o ceste, po ktorej idem. Častá reakcia mladých na moje rozhodnutie je: Čo? Vydávať sa? Nechceš si užívať život? Nechceš si budovať kariéru? Mnohé moje spolužiačky si nevedia predstaviť, že by sa mali vydávať, a preto ma niektoré nevedia pochopiť. Človek sa zmení, ak nájde toho druhého, ktorého ľúbi.

Emancipácia žien je dobrá, ale len do určitej miery. Keď žena chce a má podporu manžela, dokáže skĺbiť rodinu aj kariéru. Mojim snom je byť historičkou. Je to práca, ktorej sa môžem za určitých okolností venovať aj doma.

Historička?

Mala som perfektnú dejepisárku na gymnáziu, ktorá prebudila vo mne nadšenie pre históriu. Cez prázdniny som brigádovala v kaštieli v Markušovciach. Nahliadla som do tejto problematiky, zaujímajú ma súvislosti v histórii.

Zdá sa, že Prosba nie je tvoja prvá a posledná kniha.

Nie. Pripravujem ďalšiu, opäť s vlastnými ilustráciami.

Za rozhovor ďakuje M. Hodnická
Snímka: M. Hodnická

S mladými o mladých

Kto je mladý človek? Pubertiak, ktorý hľadá na svet ružovými okuliarmi? Teenager s cigaretou v ústach alebo nerozhodný človek stojaci sám medzi dvoma bránami rozhodujúc sa, do ktorej vstúpiť: do sveta dospelých alebo do ríše nerozvážnych deciek pozerajúcich sa na svet cez dúhové skličko? Nie, nie a ešte raz nie.

Mladý človek je práve ten, ktorý už vie, že život nie je plytká mláka, akou sa zdá byť. Mladosť človeka neurčuje počet rokov uvedených v rodnom liste, ale práve jeho duchovná stránka. Tá, ktorá mu našepkáva, ako žiť, užívať si najväčší dar tohto sveta- ŽIVOT- plnými dúškami a nenechať ho len tak pretiecť pomedzi prsty.

Z každých strán počuť, aká je mládež. Je skazená? Ak je to preto, lebo sa radi chodíme zabávať a chceme pretancovať noc až do samého rána, tak potom sme naozaj skazení. Sme hluční. Prečo? Azda kvôli tomu, že túžime vykričať celému svetu, aký je

krásny a ako sme radi, že doň patríme? V neposlednom rade je mládež extravagantná, lebo by chcela na seba upozorniť a niečím zaujať.

Všetko, čo urobíme, povieme alebo v čo veríme, je zlé. Co sa páči nám, automaticky sa nepáči našim kritikom. Tak čo s tým robiť? Zamyslieť sa? Nie, to nestačí. Mali by sme sa začať navzájom tolerovať a uznať jeden druhému, že všetko, čím si vyplníme deň, dáva zmysel a je na niečo dobré. Vtedy celý svet omladne a čím bude viac ľudí mladých duchom, tým lepšie.

Tak do toho! Nadýchni sa a slobodne dýchaj! Odviaž sa a ukáž celému svetu, že aj ty si na niečo dobrý, že postupne sa učíš naspamäť celý recept na život a zisťuješ, že všetky prísady máš v srdci aj ty. Takto sa pričiniš o vytvorenie sveta, kde nikto nie je sám. Je to svet lásky, v ktorom sa môžeš vždy smiať, kde znejú krásne slová mám ťa, mám ťa rád...

Veronika Cvenegrošová

Putujem ulicami svojej duše a rozmyšľam o tom, či sa mám vrátiť. Tieto ulice sú plné zmätku, napätia a možno aj nebezpečenstva, ktorým žijem. Kam sa mám však vrátiť? Nič vo mne nie je pokojné.

Láska je aj napriek môjmu váhaniu trpezlivá. Tichučko ma čaká v mojom srdci. Neponáhľa sa.

Parkom sa preháňa príjemný vánok. Štetcom behám po papieri a maľujem nedokonalé vetvičky tancujúcich stromov. Miešam farby tak, aby sa kúsok papiera aspoň trochu podobal farbám tohto sveta.

Najneradšej zo všetkého maľujem portréty. Málokedy totiž odhadnem človeka a portrét, ktorý si predkreslím je iný ako skutočnosť. Niektorý priveľmi skrášlim, iný zas zbytočne očienim.

Na portréte, ktorý mi predkreslila Láska, si ty, Človek. Hoci sa už mnohí pokúšali vykresliť mi tvoj obraz, nikomu sa to nepodarilo tak ako Láske. Farby na jej štetci sú pestré a dodávajú mi nádej. Láska je v pestrých farbách profesionál. Pri pohľade na jej obrázky človeka uchváti šťastie.

(Úryvok z knihy Prosba, M. Janičková)

Vianoce už prišli

Vonku je mrazivo a bielo, inokedy odmäk či dážď. Tak ako každý rok o takomto čase. Mesto je plné upachtených ľudí, ktorí nervózne zháňajú vianočné darčeky pre svojich najbližších. Všade cítiť stres a nervozitu, v obchodoch, na zastávke, ba aj doma. A prečo?

Pretože sú tu opäť a znova Vianoce, podľa viacerých z nás najkrajšie sviatky roka. Zvláštne, no nie? Pre seba ich chceme prežiť v zdraví, v šťastí, v rodinnej pohode a harmónii. Vôbec nám nevádi, že je to často na úkor pohody tých druhých. Veď čo? Sú predsa Vianoce a ja ich doma mám, čo ma je do iných? Mňa to predsa nemusí zaujímať.

Je to smutné, ale je to bohužiaľ naša každoročná realita. Takto my často oslavujeme 2000 rokov od narodenia Krista, nášho záchrancu a spasiteľa. To je náš obraz Vianoc. Dôležité sú plné stoly jedál, pekne upratané domácnosti a kopec darčiekov pod stromčekom, no a aby sa nepovedalo tak aj nejaká vianočná koleda, to ešte snáď zvládneme.

Žijeme veľmi konzumným spôsobom života. Stále sa niekam ponáhľame. Nevieme sa aspoň na chvíľku zastaviť a porozmýšľať nad svojim konaním a spýtať sa sami seba: dobre robím, alebo sa v svojom konaní mýlim? Kde robím nejakú chybu? Málokto z nás sa už vie tešiť z maličkostí, z toho, že sme zdraví, máme prácu, alebo že dnes svieta slnko. Úplné banality, povieť si. Možno aj. Prečo si však ich hodnotu uvedomíme až vtedy, keď ich často nenávratne stráceme?

Preto sa pýtam, kde sú tie časy našich starých mám a otcov, kde všetko, čo sa týkalo obdobia Vianoc, malo svoj neodmysliteľný rituál a tradíciu? Všetky tie staré zvyky, kde všetko malo svoj čas a miesto, a predsa pri všetkej skrom-

nosti dotvárali to naozajstné čaro týchto sviatkov. Ľudia boli aj vďaka tomu šťastnejší, srdečnejší a častokrát aj štedrejší voči ostatným.

Zanechali nám krásne a veľmi vzácne dedičstvo. Oni áno. Moja otázka však znie: Čo zanecháme my našim deťom do budúcnosti? Ako si nás budú pamätať? Ako si budú spomínať na ich Vianoce s nami? A čo ony budú učiť svoje deti, aký odkaz Vianoc im vstúpime do ich sŕdc a mysle?

Príliš veľa otázok, ja viem. Verím a pevne dúfam, že je veľmi veľa rodín medzi nami, kde sa takéto otázky vôbec nemusia riešiť. Jednoducho, Vianoce ako sviatky pokoja a lásky sa prežívajú v našich rodinách tak, ako sa na takéto sviatky patrí. Je to obdobie pokoja, harmónie, rodinnej pohody a hlavne plné malého Ježiška, ktorého narodenie si týmto pripomínáme. Prežívajme ich preto viac duchovne, viac v srdci a v našej mysli. Presne tak, ako sme to videli u našich rodičov i starých rodičov. Verte mi, že milé slovo, nežné pohľadanie či srdečný úsmev každý deň poteší viac ako zopár veľkých darov pod vianočným stromčekom.

Prajem a vyprosujem vám šťastné a veselé Vianoce plné lásky, zdravia, šťastia, pokoja a Božieho požehnanie.

Mária Košalová

Biela

*Má studené pery.
Jej teplé líca stratili leto.
Vždy bola tá, čo verí,
zrazu jej nieto.*

*Pod kožou jej zmrzla lebka,
zladovateli jej modré oči.
Čas do ucha jej tiško šepká,
tak prečo sa neotočí?*

*Čistá leží v bielom snehu
bez dychu a bez slova.
Chladná, zabudla na nehu
práve teraz, keď chcela
začať odznova.*

*Lad jej nohy oblizuje,
leží tam bosá, bez papúč.
Prstom kamsi ukazuje,
k odpovedi nemám kľúč.*

*Jej tvár ostala kamenná,
spýtala ju neznáma sila.
Práve čistá a nevinná
sneh svojou krvou
poškvrnila.*

*Tak kto za ňu zodpovedá,
zima, chlad či mráz?
Celý život bola bledá,
no takto biela iba raz.*

*Som si celkom istá,
i keď nevidím to očami,
že jej duša – biela, čistá
bdie stále nad nami.*

*Miroslava Janíčková,
Probsa*

Milí mladí, milí čitatelia!

Už v auguste mi istý katalóg pripomenul, že o niekoľko dní tu budú Vianoce, preto by som nemala zabudnúť kúpiť darčeky. Niečo podobné sa odohrávalo v niektorých obchodoch aj v októbri a človeka to dosť zmiatlo, akoby ten čas letel ešte rýchlejšie ako v skutočnosti.

Bála som sa, aby mi táto umelo vytvorená atmosféra Vianoc neubrala niečo z tej „dávky“, ktorá by sa mala začať užívať až niekedy okolo 6. decembra.

Teraz sú tu Vianoce nazaj, nie iba v obchodoch a na námestiach.

Boh sa nám prihovára netradične. Obmieňa tieto

formy komunikácie s nami, lebo my ľudia stále chceme niečo viac, niečo netradičné. Málokedy vidíme Boha vo svojom blížnom alebo v kráse prírody. Teraz tu je, Emanuel – Boh s nami. Malé dieťa, po ktorom sme túžili...

Mnohí ho ale neprijali, a to nielen pred 2000 rokmi. Bohužiaľ, nejde len o vra-

hov, smilníkov, ale aj o nás. Ako vždy, ON nám dáva možnosť prijať Ho, začať odznova.

Pozrite sa na to batola v jasličkách! Nečítame o ňom v písme, že vykúpilo svet? Nevešajme teda hlavy, ak sa nám zdajú naše problémy ťažko riešiteľné a pristúpme k Nemu s nimi. Ježiško je už pripravený, čaká

len na nás. Chvilu s Ježišom sú nezameniteľné. Dôkazom toho sú aj Vianoce. Sú dôkazom Božej lásky.

Milí bratia a sestry, nech takéto chvíle radosti, lásky a pokoja naplnia vaše srdcia a Ježišova prítomnosť nech vám pomáha niesť ťažkosti života. Radostný nový rok 2006!

Lucia Dutková

Týmto mojím prianím sa mládežnícka stránka ešte nekončí. Pokračuje „mini“ rozhovorom s veľmi milou slečnou ochotnou pomocí. Táto slečna hrá na chválu Boha v markušovskom kostolíku, navštevuje SPgŠ v Levoči a viac sa dozviete, ak budete čítať ďalej o LUCII KLUČÁROVEJ.

Milá Lucia! Povedz, čo alebo kto viedol tvoje kroky do organovej školy?

Pre organovú školu som sa rozhodla sama, keď som bola šiestačka. Začala som uvažovať o strednej škole. Keďže som odmala chcela byť učiteľkou, začala som si zisťovať, čo budem potrebovať, aby som sa na takúto školu dostala. Dozvedela som sa, že by bolo fajn, ak by som hrala na nejakom hudobnom nástroji, a preto som sa prihlásila do organovej školy. Som rada, že som tak urobila, lebo na skúškach som hrala skladbu od J. S. Bacha.

Už hráš aj v kostole a ide ti to výborne. Čo sa ti hrá dobre a s čím máš problém?

Som rada, že sa ľuďom moja hra a spev páčia, je to pre mňa povzbudenie, aj keď sa niekedy pomýlim. Dobré sa mi hrajú všetky veci, len ich

treba dobre nacvičiť. Niekedy nemám veľa času, aby som sa dobre pripravila, a tak to aj niekedy vyzerá.

Máš obľúbenú pieseň alebo žalm?

Veľmi som si obľúbila žalm Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán. Už vtedy, keď ho spieval nebohý ujo kantor, ma zaujal. Vedel ho zaspievať tak presvedčivo, aby ľudia rozmýšľali, o čom sú tie slová žalmistu.

Si prváčka na SPgŠ v Levoči. Ako sa ti darí? Zvykla si si? Si spokojná?

Zvykám si, ide to celkom dobre, až na predmety, ktoré nie sú môjmu srdcu blízke. Som spokojná, pretože sa nemusím učiť toľko matematiky, fyziky a chémie. (Matematiku máme dvakrát do týždňa a fyzika s chémiou nám celkom odpadli.)

Prejdime na vianočnú tému ... Bez ktorých vecí si nevieš predstaviť Vianoce?

Vianoce si neviem predstaviť bez snehu, vianočného stromčeka, polnočnej omše a krásnych vianočných piesní a kolied.

Máš obľúbenú koledu?

Mám ich viac, napríklad Vstávajte

Lucia Klučárová

pastieri, Narodil sa Kristus Pán, Daj Boh šťastia, Jak si krásne Jezuliatko ...

Čo si želaš k Vianociam a čo by si popriala všetkým ľuďom dobrej vôle a našim čitateľom?

Na Vianoce si želať, aby sme sa zišli celá rodinka v zdraví tak ako po iné roky.

Všetkým čitateľom a ľuďom dobrej vôle želať veľa lásky, zdravia, šťastia, rodinnej pohody a Božieho požehnanie na zvyšok tohto roku aj po celý nový rok.

Za rozhovor ďakuje
Lucia Dutková

Ahojte Dobráčikovia!

Tak a opäť máte v rukách Pokoj a dobro a myslím si, že ste si vybrali správne. Toto je vaša stránka. Ste zvedaví, čo je nové? Už je tu. Kto? No predsa On. Náš priateľ Ježiš. Nemyslím tú sošku z kostola, ktorá nám pripomína Jeho narodenie, ale Jeho osobne. Je tu čas Vianoc. Ježiš má narodeniny,

a my oslavujeme samozrejme s Ním. Teraz Ho cítíme akosi lepšie, bližšie. O Vianociach, o tom, čím vlastne sú, čo sa vtedy deje, sa už napísalo veľa a všetci to veľmi dobre poznáme. Nebudem sa teda opakovať, ale rád by som pokračoval ďalším vianočným príbehom.

Snehuliak, Janka Perháčová

Darčeky od Ježiška

V kraji krásnom, slovenskom, žije veľa detí. Medzi nimi malý chlapec Janko, ktorý túžil poznať, ako je to s Ježiškom. Chodí na Vianoce? Nosí darčeky? Všade sa hovorí, že na Vianoce sa Ježiško narodil. O tom Janko vie, ale nejde mu do hlavy, že také malé dieťa nosí také veľké darčeky, ako je bicykel, lyže... Počul, že Ježiško je Božie dieťa, teda zázračné. Nuž hádam by si poradil aj s väčšími darčkami. Večer pred Štedrým dňom sa opýtal Janko mamy: „Mama, povedz mi pravdu, nosí Ježiško darčeky?“ Takáto otázka si vyžadovala múdru odpoveď. „Nájdeš si pod stromčekom darčeky?“ „Nájdem.“ „Tak sa nepýtaj. Prijmi ich a poďakuj.“ „Je tu však háčik. Minulý rok ste ma zobrali na polnočnú. Presne o polnoci všetci spievali, že práve sa narodil Ježiško. Ako to? Veď mne už o siedmej večer doniesol darčeky.“ „Vieš, Janko, Ježiško nosí deťom darčeky v zastúpení.“ Mama

pozakrývala Janka a zhasla svetlo. Sníček dlho nečakal, Janko zavrel očka a už aj spal. Zrazu stojí po kolena v snehu, ale sneh je teplý a mäkký. „Asi to nie je sneh,“ rozmýšľa Janko nahlas. „Veru, nie je,“ zasmieje sa mu niekto za chrbtom, „je to obláčik“. „A ty čo robíš tu hore na obláčiku?“ Janko nechce veriť vlastným očiam. Je to malý anjel, za ním ide druhý a tam prichádza ďalší. „Ja len chcem vedieť, či Ježiško nosí darčeky.“ Anjeli sa rozosmejú, potom ho chytia za ruky a už s ním letia na veľmi jasné a krásne miesto. Tam medzi anjelkami, pri veľkom koši stojí malý Ježiško. Celkom taký, akého majú doma v Betleheme. Oblečenú má dlhú bielu košieľku. Dýchne si do dlaní a už v nich drží malé červené srdiečko. Pohladí ho, sformuje a uloží do koša. Potom to zopakuje ešte mnoho ráz. „To je Ježiško,“ oznamuje nadšene anjelikom, „ja ho poznám. Na čo to robíš?“ „To sú detské srdiečka. Bude ich na Vianoce rozdávať. My prelietame celý svet a oznamujeme mu, ktoré dieťa také srdiečko potrebuje.“ Janko premýšľa a povie: „Veď každé dieťa sa už narodí so srdiečkom, nepotrebuje druhé.“ „Poď s nami na krátky let a presvedčíš sa. Vidíš, tamto je mesto, v ňom žijú deti. Pozri, aké majú srdcia.“ „Ja nič nevidím,“ pravdivo odpovedá Janko. „My sme zabudli, že ty máš ľudské oči, nie anjelské. Požičiame ti strieborné okuliare, hádam sa ti zrak vylepší.“ „Teraz vidím. Aha, tam v izbe chlapec skáče po

autičku a pri ňom je potrhána knižka.“ „A aké má srdce?“ „Nemá. Ja vidím len taký šedivý kamienok v jeho hrudi.“ „To je jeho srdce, tvrdé, kamenné, lebo vyrástol bez lásky. Nik ho nenaučil dobre. Počas noci svojho narodenia im Ježiško tie srdcia vymieňa.“ „A potom sú už dobrí?“ „Niektorým deťom aj toto srdce skamenie. Ich rodičia neudržia v malých srdiečkach oheň Božej lásky. Potom sa čudujú, prečo ich deti nemajú rady, keď vyrastú. Nenaucili ich to.“ „Ja som ešte nikdy nič také nepočul. Nevedel som o tom.“ „Teraz už vieš. A vieš aj odpoveď na svoju otázku.“ „Viem.“ Stratilo sa mesto, obláčiky aj anjeli. Janko otvoril oči do bieleho rána Štedrého dňa. Spokojne sa usmial, len tak, sám pre seba. Bez napomínania vstal a poobliekal sa. Vedel dôležitú vec, ktorú nevedel nik okrem neho. Ježiško nosí darčeky, ale také, aké nik nemôže dať... No čo poviete? Však je to tak. Cez Vianoce sme všetci nejakí iní, takí lepší, či nie?

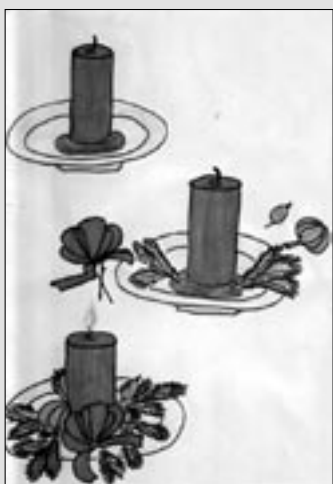
Milí kamaráti dobráci, chceme vám všetkým, aj vašim rodičom, pripísať milostiplné a požehnané Vianoce, aby celej vašej rodine dal Ježiš nové čisté srdce. V novom roku na začiatku máme k Bohu prosbu krátku: Nech sa vám dni šťastia množia, nech vás chráni ruka Božia. To všetko zo srdca prajú Adriana, Peter a naše deti.

Stránku pre deti pripravili
Adriana a Peter Lazorovci

Urob si sám

Svieca na tanieriku

Budeš potrebovať – dezertný tanierik, kúsok plastelíny, jednu sviecu, krátke zelené vetvičky, oriešky, guľky alebo šišky upevnené na drôťku a drôťkom uviazanú stužku.

Do stredu tanierika si upevníme plastelínou sviecu. Do plastelíny, ktorá je pod sviečkou, napicháme vetvičky a rôzne ozdôbky, čím plastelínu zakryjem. Čím kratšie vetvičky, tým lepšie kryjú.

farský informátor

• V nedeľu 16. októbra sa konalo zasadanie Hospodárskej rady farnosti Markušovce, ktoré zvolal pán farár Duda. Rokovalo sa na fare.

• Požehnávanie adventných vencov sa uskutočnilo v našej farnosti Markušovce a filiálkach Teplička a Lieskovany v sobotu večer pred prvom adventnou nedeľou.

• V piatok 2. decembra sa konala v Markušovciach duchovná obnova pre Ružencové spoločenstvo, ktoré má 240 členov a členiek. Počas poklony Najsvätejšej Svätosti oltárnej od 15.00 hodiny, bola možnosť prísť k svätosti zmierenia. Večernú pobožnosť spojenú so svätou omšou viedol pán farár Duda.

Po sv. omši sa uskutočnilo Valné zhromaždenie členov a členiek Ružencového spoločenstva v Markušovciach. Otvoril ho pán farár Ján Duda, ktorý sa prítomným poďakoval za ich vytrvalé modlitby, ktoré sú podstatnou nenahraditeľnou súčasťou duchovného života. Organizačné pokyny predniesla prítomným predsedníčka spoločenstva pani Kristína Dobranská a pani Marta Kamenická predniesla správu o finančnom hospodárení spoločenstva.

• Vo štvrtok 15. decembra sa uskutočnila celodenná poklona Svätosti oltárnej v Lieskovanoch.

• V piatok 16. decembra sa v celej našej farnosti uskutočnilo spoločné predvianočné spovedanie. V dopoludňajších hodinách bola možnosť prísť i k svätému prijímaniu.

• Mladí z Markušoviec, ktorí sa stretávajú každý piatok po svätej omši na fare, si na začiatku adventného obdobia vlastnoručne zhotovili adventný veniec. Svojím adventným predsavzatím vyjadrili snahu čo najlepšie sa pripraviť na príchod Ježiša Krista.

listáreň

Výber z reakcie čitateľa

V poslednom čase hýbu našim vedomím i podvedomím rôzne údaje „neškodné“ reality show komerčných televízií. Vytrhávajú ľudí z ich vlastnej reality, zabávajú, navodzujú atmosféru skutočného života. Ale ako rozoznať, ktorá realita je tá pravá? Tá „moja“? Tá „ich“?

Je slovenský divák pripravený na takéto programy? Riaditeľ istej komerčnej televízie si myslí, že áno. Hovorí, že ľudia chcú aj takýto program. Reality show nie je podľa neho len o pikantostiach a nahote, ale predovšetkým o vzťahoch. A okrem iného, medzi súťažiacimi sú aj praktizujúci kresťania, ktorým drží palce.

Aké sú to vzťahy, to vedia tí, ktorí takéto programy tvoria, samotní aktéri a ľudia, ktorí sa dívajú. Sledujú hádky,

intímne scény, vzťahy a reakcie vznikajúce priamo pred kamerou. Plač, hnev, smútok. Aj šťastie? Ján Pavol II. ale dnešný komerčný a často deformovaný svet videl z iného pohľadu. Vyzval všetkých, aby sme „povstali voči všetkému, čo ničí hodnotu človeka, ponížuje obyčaje zdravého spoločenstva, čo po čase môžu až ohrozovať jeho existenciu i spoločné dobro“.

Najviac zraniteľné a zároveň ovplyvniteľné sú deti a mladí ľudia. Tí nie sú dostatočne imúnni voči takejto realite a vedome či nevedome upadajú do závislosti a len cez to, čo poznajú, si vytvárajú svoj svet. Neistota, váhanie, slabosť. Náchylnosť uveriť, že takáto realita je pravá, že takú chcú poznať, mať, prežiť.

Je ale škodou pozeráť na životy iných a pritom nechať svoje vlastné životy napospas. Nechceme byť radšej sami sebou, byť originál a mať svoj skutočný, vlastný život?

Naozaj to chceme vidieť? Ak nie, stačí veľmi málo. Zobrať do rúk ovládač, vypnúť a žiť svoju reality show.

-rr-

Milá redakcia časopisu Pokoj a dobro!

Všetkých vás týmto pozdravujem a prajem naďalej veľa tvorivých strán v ďalších ročníkoch vášho časopisu.

Zdokonaľujete sa tak po grafickej, ako aj obsahovej stránke. Musíme to konštatovať, hoci vás tu na severnom Spiši čítame len občas. Mimochodom, o kvalite svedčí aj 4. miesto v súťaži Farských časopisov 2005.

V poslednom čísle ma zaujal článok: rozhovor s pani Cecíliou Marcínáko-

vou, pod názvom Úžasná obeta matky. Takéto matky treba zviditeľniť ešte viac, sú vzorom pre ostatné tak v trpezlivosti, pokore i láskavom prístupe. Mnohé matky chcú byť moderné a na základné zásady zabúdajú. Repcú aj tam, kde netreba. Potom to presúvajú na deti.

Je pekné, že myslíte aj na deti – Detský kútik. Manželia Lazorovci sú snaživí. Nech sa vám naďalej darí!

Veronika M., Haligovce

Z príhovoru pani Dobranskej členom Ružencového spoločenstva

Srdečne vás všetkých vítam na našom dnešnom stretnutí. Hneď na začiatku svojho príhovoru sa chcem poďakovať pánu farárovi, že nám umožnil vykonať si menšiu duchovnú obnovu pred vyloženou Svätosťou Oltárnou teraz v adventnom období. Stretli sme sa, milí naši členovia, aby sme sa oboznámili s menšou reorganizáciou spoločenstva, ktorá je vždy aktuálna. V našom spoločenstve nastáva prirodzená obmena členov, starší odchádzajú na večnosť a noví mladší prichádzajú... Apelujem na jednotlivé matky nášho spoločenstva, aby sa starali o nový

a mladý dorast svojich ruží... Členovia, ktorí z rôznych príčin nemôžu byť v „živom ruženci“, môžu si vybrať možnosť „svätého ruženca“ alebo „večného ruženca“. Vo „svätom ruženci“ sa člen modlí raz za týždeň celý 20 desiatkový ruženec. „Večný ruženec“ sa modlí člen raz za mesiac všetky štyri ružence naraz vo vopred určenom čase na stanovené úmysly: za obrátenie hriešnikov radostný ruženec, za umierajúcich bolestný ruženec, za ohlasovateľov evanjelia ruženec svetla a za duše v očistci slávnostný ruženec..

Napokon všetkým želim radostné prežitie adventného obdobia a ešte radostnejšie prežitie Vianoc.

Kristína Dobranská

Požehnané Vianoce a šťastný nový rok 2006

vám želajú redaktori časopisu *Pokoj a dobro*

Monika Hodnická

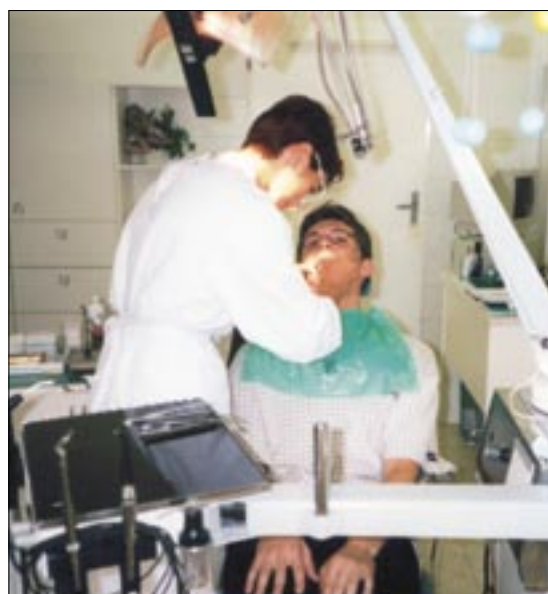
Ján Duda

Adriana Lazorová

Peter Lazor

Mária Košalová

Dagmar Repaská

Lucia Dutková

Peter Hamrák

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: MUDr. Mária Košalová, Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lucia Dutková. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Mgr. Dagmar Repaská. Odborný konzultant: Prof. ThDr. Ján Duda, PhD., Impriator: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk>
Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.